

συνέλαβε τὴν σκέψιν νὰ δώσῃ τὴν Ἀλβερτίναν ὡς σύζυγον πρὸς τὸν ἀρχαῖόν του συμμαθητὴν, ἐλπίζων ὅτι ὁ Τοῦσμαν θὰ ἤρκειτο εἰς προίκα μετρίαν· καὶ οὕτω, ὅτε ἡ Ἀλβερτίνα ἐφθασεν εἰς τὸ δέκατον ὄγδοον τῆς ἡλικίας τῆς ἔτος, ὁ πατὴρ ἀπεκάλυψε πρὸς τὸν γραμματέα τὸ σχέδιόν του, ὅπερ εἶχε τηρήσει ἕως τότε μυστικόν. Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη κατεπτόησε τὸν Τοῦσμαν· οὐδὲ νὰ σκεφθῇ ἐτόλμα ὅτι ἐμελλε νὰ συνάψῃ γάμον, καὶ μάλιστα μετὰ νεάνιδος ὥραιας. Ὁλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τούτοις ἤρχισε νὰ ἐξοικειῶται, καὶ τέλος ἡσθάνθη τὴν καρδίαν του πυρποληθεῖσαν ἐξ ἔρωτος, ὁπότε ἡμέραν τινὰ κατ' ἐντολὴν τοῦ πατρὸς τῆς ἡ Ἀλβερτίνα τῷ προσέφερε βαλάντιον κεντημένον ὑπ' ἐκείνης τῆς ἰδίας. Τότε ἐδῆλωσε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸν σύμβουλον ὅτι ἀπεφάσισε νὰ νυμφευθῇ· ὁ πατὴρ εὐθὺς τὸν περιεπτύχθη ἀποκαλῶν αὐτὸν γαμβρόν του, καὶ ἔκτοτε ὁ καλὸς Τοῦσμαν ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ μέλλων σύζυγος τῆς Ἀλβερτίνας, ἐν ᾧ ἐν τούτοις ἡ νεάνις οὐδὲ λέξιν ἤκουσεν ἐξ ὧν τούτων καὶ οὐδεμίαν εἶχε γνῶσιν τῶν διατρεχόντων.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἐσπέρας καθ' ἣν ἔλαβε χώραν τὸ συμβᾶν τῆς δημαρχίας καὶ τῆς πλατείας Ἀλεξάνδρου, ὁ γραμματεὺς εἰσῆλθε παρὰ τῷ φίλῳ του ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος. Ὁ σύμβουλος εἰς ἄκρον ἐταράχθη διὰ τόσον πρωϊνὴν ἐπίσκεψιν τοῦ φίλου του, ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ὁποίου εἶδεν ἐξωγραφημένην τὴν ἡθικὴν ταραχὴν αὐτοῦ.

— Ἀγαπητέ μοι γραμματεῦ, ἀνέκραξε, πόθεν ἔρχεσαι λοιπόν; Διατί εἶσαι τόσο ἐξηγερμένος; Τί σοί συνέβη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΡΝΙΘΟΛΟΓΙΑ

(Διήγημα.)

Ἐὰν ὁ μακαρίτης πετεινὸς τοῦ μπάρμπα Λόντου ἡ ψεύτη ἀνῆκεν εἰς τὴν ὁμοταξίαν τῶν πτηνῶν καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν Ἀλεκτοροειδῶν, τοῦτο νομίζομεν πολὺ ὀλίγον ἐνδιαφέρει τὸν ἀναγνώστην. Καὶ δικαίως, διότι δὲν θὰ ζητήσῃ ἵνα διὰ τῆς παρούσης ἡμῶν διηγήσεως διδαχθῇ ἐπιστημονικῶς περὶ ξηροβατικῶν καὶ στεγανοπόδων.

Παραπέμποντες λοιπὸν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ μάθωσι πλεονα περὶ τῆς ὁμοταξίας τῶν πτηνῶν, εἰς τὴν ζωολογίαν τοῦ κ. Ψαρχᾶ, ἀρχόμεθα τῆς διηγήσεως, αἰτοῦντες ταπεινῶς συγγνώμην παρὰ τῶν ἀναγνώστων, διότι ἐλάβομεν τὸν ἥρωα τῆς ἱστορίας ἐκ τοῦ ὀρνιθῶνος.

Μικρὸς, ἦτο ὁ κομψότερος ἀλεκτορίσκος τῆς συνοικίας· «πετειναράκι μὲ τὰ οὐλά του» κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Μπάρμπα Λόντου, ὅστις ἂν καὶ φύσει ἐψεύδετο, ὡς πρὸς τοῦτο ὅμως ἔλεγε τὴν καθάρην ἀλήθειαν. Ἡτό πως ἱσχυρὸς, ἀλλ' εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς ὠφείλετο ἡ ὠραιότης του. Πάλλευκος, μὲ κρᾶνος ἐξέφυθρον, οὐδέποτε εἶχεν ἐξελεῖσθαι πέραν τῆς αὐλῆς ἐν ἣ εἶδε τὸ φῶς. Ἠξυρενὴ κρατὶ ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν, καθὼς καὶ τὴν θέσιν του· καὶ δὲν ἦτο ἄσημος. Ἀπὸ ράμφους εἰς ράμφους εἶχεν περισωθῇ εἰς τοὺς ὀρνιθῶνας τῆς Πλάκας αἱ παραδόσεις τῆς οἰκογενείας του. Πολλὰ ἀλεκτορίδες, καὶ πλεῖστοι πετεινοί, μάμμι καὶ πάπποι τοῦ Λεβέντη (οὕτω τὸν ἐκαπτεν ἡ κ. Θωμάκη, ἡ σύζυγος τοῦ μπάρμπα Λόντου,) εἶχον προτενεχθῇ ἐλοκαύτωμα εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας λόγον.

ἀπεκδυόμενοι τῶν πτερῶν καὶ रिपτόμενοι μεθ' ἡρωϊκῆς αὐταπαρνήσεως εἰς τὸ γκιουθέτσι καὶ εἶτα εἰς τὸν φοῦρον, ὁπότεν δὲν ἐξήρχοντο πλέον ἢ διὰ νὰ μεταβῶσιν εἰς τοὺς στομάχους. Ἀγνοοῦμεν τί ἀνδραγαθήματα ἐπραξάν οἱ Γάλλοι πετεινοί, ἵνα ἀξιωθῶσι τῆς ὑψίστης τιμῆς τοῦ νὰ κοσμήσωσι διὰ τῆς μορφῆς των τὰς Γαλλικὰς σημαίας, κατὰ τὴν πρώτην ἐπανάστασιν καὶ μέχρι τοῦ 1830. Τοῦτο μόνον γνωρίζομεν, ὅτι μεθ' ὅλας αὐτῶν τὰς θυσίας οἱ ἡμέτεροι πετεινοὶ δὲν ἐτιμήθησαν ὡς ἐκείνοι, καὶ παράδειγμα ἔστω ὁ Λεβέντης τοῦ μπάρμπα Λόντου ὅστις μὲ ὅλον τὸ ἐνδοξον παρελθὼν τῆς ὀρνιθογενείας του καὶ τὰ ἀνεκτίμητά του προσόντα, ἦν καταδικασμένος νὰ διέρχεται τὸν βίον του ἐντὸς ρυπαροῦ ὀρνιθῶνος.

Ἰκανοποιεῖτο ὅμως ἀρκετὰ διὰ τοῦτο· εἶχε τὴν σπαρὴν τύχην νὰ ᾔγῃ ὁ μόνος κύριος τοῦ ὠραιότερου χαρμελίου ὀρνιθῶν τοῦ ὑπάρχοντος ἀπὸ Ἀκροπόλεως μέχρι Θησείου. Καὶ αὐτὸς ὁ μέγας ἀλέκτωρ Τσελεπής, ὅστις ἔζη ἰδιωτεύων εἰς τὸν ὀρνιθῶνα του, ἀφοῦ εἶδε περῶσας ἀνὰ μίαν ὑπὸ τὴν φονικὴν μάχαραν τῆς μαγειρίσσης καὶ τὰς δεκαεπτὰ νύμφας του, δὲν ἀπηξίου νὰ ἐπισκέπτηται κρύφα τὸν οἶκον τοῦ μπάρμπα Λόντου, καὶ νὰ διέρχεται ἐκεῖ εὐαρέστους στιγμὰς λησμονῶν τὴν χηρείαν του, ὡς διεδίδον αἱ γείτονες κακαὶ ὀρνίθες, προσθέτουσαι ὅτι «ὁ Λεβέντης ἔκανε τὰ κλειτὰ μάτια, φοβούμενος τὰ νύχια τοῦ Τσελεπή.» Ἀλλ' αὐτὰ ἦσαν καθαρὰ συκοφανταί, καὶ ἰδοὺ διατί. Εἰς τὸ βασίλειον τῶν ὀρνιθῶν ἡ φρασίς, «ἡ κλητὴ κόττα ἔχει τὸ ζουμί», εἶνε ὅλως διόλου ἄγνωτος. Οἱ πετεινοὶ οὐδ' ἐνὸς κἄν βλέμματος κρίνουσιν ἀξίας τὰς γηραλέας ὀρνίθας, ἀποδιώκοντες αὐτὰς σκληρῶς ὅταν λάδωσι τὴν τολμὴν νὰ τοὺς πλησιάσωσιν. Ὁ Λεβέντης λοιπὸν ἠκολούθει τὸν κοινὸν κανόνα, τρεῖς δὲ ὀρνίθες τεθεῖσαι ἀπὸ πολλοῦ εἰς δικτατορίαν, ἐξεδικοῦντο αὐτὸν μὲ τὰς τοιαύτας βδελυρὰς συκοφαντίας. Ἡ ἐξήγησις αὕτη ἐκρίθη ἀναγκαία ἵνα μὴ ἀναγνώστης παρεξηγήσῃ τὴν ἡθικὴν τοῦ ἀτυχοῦς ἡμῶν ἥρωος, ὅστις καθ' ἐκάστην πρωΐαν μὲ τόσον ἀμίμητον ἀριστοκρατικὴν ἀδρότητα ὑπέκραζε καλῶν τὰς νύμφας του εἰς τὴν κριθήν.

Δὲν εἶνε εὐχάριστον δι' ἕνα οἶκον, λέγει γαλλικόν τι λόγιον, ὁ σύζυγος νὰ σιωπᾷ καὶ ἡ σύζυγος νὰ ψάλλῃ.

Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβαιεν εἰς οἰκίαν γείτονος ἀλεκτροοφιλοῦ. Πετεινὸς τις ἐπαγγελλόμενος τὸν ἱστορικόν, ἔσχε τὴν ἀτυχίαν νὰ συνενώσῃ τὴν τύχην του μετὰ νεαρᾶς ὀρνίθους οὐδόλως φροντισούσης διὰ τὰ φιλοσοφικὰ ἀξιώματα τοῦ συζύγου τῆς, ὅστις βεθυθισμένος ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἐσπέρας εἰς τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας «τῶν ἀρχαίων Ῥωμαίων ἀλεκτόρων» ἐδέχετο εὐχάριστος τὰς ἐπισκέψεις τοῦ Λεβέντη, ὃν προσεπάθει νὰ διδάξῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ γένους του. Σὺν τοῖς ἄλλοις δὲν ἔπαυε νὰ τῷ ἀναφέρῃ τὰς τιμὰς ἃς οἱ πετεινοὶ ἐλάμβανον παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, παρ' οἷς ἐθεωροῦντο ὡς ἱερὰ κτηνὰ διαδιδόντα τὰς θελήσεις τῶν Θεῶν, ἐν ᾧ συνάρμα ἀνευ τῆς γνώμης αὐτῶν οὐδὲν ἀπερατίζετο εἴτε εἰς τὴν Σύγκλητον εἴτε εἰς τὸν στρατὸν, καὶ τόσα ἄλλα πλὴν αὐτῶν.

Ὁ Λεβέντης, προσποιούμενος προσοχὴν εἰς τὰς διδαχὰς του, δὲν ἐσκέπτετο κατὰ βάθος ἢ πῶς νὰ τῷ ἀρπάξῃ τὴν σύζυγόν του· καὶ μίαν ἡμέραν, φεῦ! ἐνῶ ὁ ταλκίπυρος ἱστορικὸς ἀνέγραφε μετὰ στόμφου εἰς λογίαν ὀρνίθου τὸ δίστιχον τοῦ Βορσέτου:

des Grecs et des Romains autrefois réveré
le coq, était des Dieux l'interpéle sacré,

ἐκείνη τὴν ἑρωτᾷ μετὰ περικρίας:

— Λοιπὸν τὴν νύκτα ἔφυγε ;

— Ναί πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, οἱ ἀρχαῖοι ἐθυσάζον τοὺς πετεινοὺς εἰς τὴν θεὰν Νύκτα.

— Δὲν σοὺ λέγω γι' αὐτὸ, εὐλογημένη, μόνο γιὰ τὴν γυναῖκα σου ποὺ τῶστίφει χθὲς τὴν νύκτα μ' ἐκεῖνον τὸν προκομμένο τὸν Λεβέντη.

Ὁ κλεινὸς ἱστορικὸς μετέβη εὐθὺς εἰς τὸν ὀρνιθῶνα του, καὶ πεισθεὶς ἐκαὶ ἰδίῳς ὄμμασι περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τῆς λογίας του φίλης, ἔκλαυσεν ἐπὶ πολὺ.

Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν, ἐζήτησε παρηγορίαν ἐν τῇ ἀναγνώσει φιλοσοφικῶν τινῶν ρητῶν, καί... μετέβη ἀθροῦς εἰς τὴν τάξιν τῶν κερασφόρων.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τρεῖς ἡρνήθη τὸν Ἰησοῦν πρὶν ὁ ἀλέκτωρ φωνήσῃ. Ὁ δὲ ἱερολογιώτατος διάκονος Ἀνθιμος Σουγιάδακης τρεῖς ἐπίσης ἡνοιξε καὶ ἔκλεισε τὸ Κυριακοδρόμιον ἀφοῦ ὁ ἀλέκτωρ ἐφώνησε· τόσον τὰ ἐξερχόμενα διάτορα κακαρίσματα τῷ ἐσύγχισαν τὰς ἰδέας του. Ἀδυνατῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μελέτην του, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ, ἀνάψας σιγάρον, προσήλωσε τὸ βλέμμα εἰς τὴν ἀπέναντι αὐλὴν.

Ἡ αὐλὴ καὶ οἱ ὀρνιθῶνες ἦσαν ἀνάστατοι· ἐν μέσῳ περιδεῶν ὀρνίθων ὁ ταλαίπωρος Λεβέντης ἵστατο ἀντιμέτωπος πρὸς πετεινὸν ἡρακλεῖον διαστάσεων, χωρικὸν βεβαίως, ὅστις εὐρὼν εὐμορφον τὴν παρὰ τὸν Λεβέντην ἱσταμένην δραπέτιδα σύζυγον, καὶ ὅλως ἀγνοῶν τὴν ἐντολὴν «οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου» ἄξεστος καὶ ἀμφίβλου ἡθικῆς, ἀφοῦ ἐκόρσε τὴν πείναν του δι' ἀφθόνου κριθῆς, ἐπέπεσε διὰ τοῦ ράμφους καὶ τῶν ἐνύχων κατὰ τοῦ Λεβέντη, τρέμοντος ἐκ φόβου. Ἡ ἀλεκτρονομία ἦτο μέχρι θανάτου· βραβεῖον δὲ ἐπίζηλον ἐπεφυλάσσετο τῇ νικητῇ ἡ δραπέτις πτερόχρυσος ὄρνις, ἡ σύζυγος τοῦ ἱστορικοῦ.

Ἡ πάλιν προσφώνως ἦτο ἄνιστος· τοῦτο ἔδλεπε καὶ ὁ διάκονος ἐκ τοῦ παραθύρου ὅστις, ἀφοῦ ἐπὶ μικρὸν ἐδασάνισε τὸν νοῦν του, πρεβάλαε τὸν Λεβέντην πρὸς τὸν Δαβὶδ καὶ τὸν ἐχθρόν του πρὸς τὸν Γολιάθ, μόνῃ δὲ ἡ σφενδὴν ὑπελείπετο ὅπως ὁ παρὰλληλισμὸς ἀποβῇ πλήρης.

Μετὰ πεισματὶδὴ διὰ τοῦ ράμφους πάλιν, ὁ Λεβέντης ἠναγκάσθη ν' ἀφήσῃ τὸ πεδῖον τῆς μάχης φέρων τρεῖς κυρίως πληγὰς εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ κατεμαδημένος, ἐνῶ τὸ αἷμα του ρέον ἀφθόνως τὸν εἶχε ὅλον μεταβάλλει εἰς ἐρυθροῦν. Μόλις κατόρθωσε νὰ συρθῇ ὑποκράζων ἐκ τοῦ πόνου μέχρι τοῦ ὀρνιθῶνος, καὶ τίς, θὰ τὸ πιστεύσῃ ; καὶ καμμεῖ ἐκ τῶν πολλῶν συζύγων δὲν ἔλαβε τὸν κόπον νὰ τοῦ κλείσῃ τοῦλάχιστον τοὺς ὀφθαλμούς· μία μάλιστα εὐνοουμένη του, ἥτις ἐκ τοῦ τρόμου εἶχε καταφύγει ἐκεῖ, ἰδοῦσα τὴν οἰκτρὰν αὐτοῦ καταστάσιν, ἐτράπη εὐθὺς εἰς φυγὴν, ἀποβαλοῦσα καὶ ἐν ὧν. Εἰς ὅλας βλέπετέ, τὰς τάξεις τῶν ζῶων συμβαίνει τὰ αὐτά. Οὕτω ἐγκαταλειμμένος ὁ Λεβέντης ἔπνεε τὰ λοιπὰ μὴ ἀφίνων οὐδὲ φωνὴν παραπόνου. Μένει δὲ ὅταν εἶδε τὴν πτερόχρυσον δραπέτιδα πλησιάζουσαν πρῶτον τὸν νικητὴν ἀλέκτορα ἵνα τὸν συγχαρῇ, θαυρῶν ἐκ λύπης καταράσθη αὐτὴν νὰ μαδηθῇ ζῶσα, καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

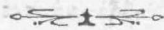
Τὰ λοιπὰ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν, ὡς ἐπίσης δὲν ἐνδιαφέρει ἡμᾶς καὶ ἡ συγχίνησης τοῦ διακόνου ὅστις, κλείων τὸ παράθυρον ἠσθάνετο τύψεις συνειδότος διότι δὲν προέλαβε τὴν γενομένην αἱματοχυσίαν.

Ἱερατοῦντες ἤδη τὴν ὀρνιθολογία, κρίνομεν καλὸν νὰ δώσωμεν ὀλίγας ἐξηγήσεις δι' ἐκεῖνους τῶν ἀναγνωστῶν οἵτινες ἴσως ἐπέκρινον ἐπὶ ἀσυνεπείᾳ, ὡς ἀναμίζαντας ἐντὸς τοῦ ὀρνιθολογικοῦ κύκλου καὶ πρόσωπα ἄνευ πτερῶν. Κατ' ἐπιτολὴν ἐξεταζόμενον τὸ πρᾶγμα φαίνεται οὕτως ἔχον, ἐνῶ κατὰ βάθος ἡ οὐσία καὶ ἡ

ὑπόστασις ἔμεινεν ἡ αὐτὴ, τοῦ Μπάρμπα-Λόντου ἔχοντος ὡς γνήσιον ἐπώνυμον τὸ Κοτοπούλης, τῆς δὲ συζύγου του καλούμενης πάντοτε ὑπ' αὐτοῦ ἐν στιγμαῖς ὑπερτίτων ἐρωτικῶν διαχύσεων «πουλιδίτσας».

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν διάκονον, αὐτὸς πάλιν ἐκκλεῖτο ὑπὸ τῶν συμφορητῶν τοῦ Πετενίμουαλος, ἐπὶ τὸ κλικτικώτερον.

A. X. Δ.

Τὸ κατωτέρω ποίημα, σταλὲν ἡμῖν ἐκ Καρνῶν τῆς Κορσικῆς, παρέχομεν σήμερον τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὡς δεῖγμα τῶν πατριωτικῶν αἰσθημάτων ἅτινα πληροῦσι τὰς καρδίας τῶν ἐν τῇ ξένῃ Ἑλλήνων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΣΟΦΙΑ

Εἶχαμεν ἓνα βασιλεῖα, τὸν λέγαν Κωνσταντῖνον·

Ἦταν λεβέντης ὡμορφος, καὶ ἄξιον παληκαρι.

Στὴν Πόλιν δὲν ἐλόγιαζες ἄλλοιον σὰν ἐκεῖνο

Νάχῃ τοῦ κόσμου ταχαθὰ καὶ τοῦ Θεοῦ τῇ χαρῇ.

Ἦταν καμαρι τῶν Ρωμηῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν τρομαρά,

Τὸ χέρι τ' πέταγε φωτιά, τὸ πόδι του ἀνταρά.

Εἶχαμε καὶ βασιλισσα, τὴν λέγανε Σοφία.

Ἦταν ἐλπίδα τῶν πιστῶν, χαρὰ, παρηγορία,

Δίξαι τῆς Πόλης καὶ τιμὴ. Τὴν ἔκαμαν Ἀγία.

Κ' εἰς τὸνομα τῆς ἔχισαν μεγάλη Ἐκκλησία.

Τὴν προσκυνοῦσαν οἱ Ρωμηοὶ οἱ ξένοι τὴν ζηλεύαν·

Φραγκοὶ καὶ Τούρκοι μέγαρδια καὶ πόθον τὴν γυρεύαν.

Μία μέρα θέλησ' ὁ Θεὸς τὴν Πόλιν νὰ μᾶς παρη.

Ὅ, τι θελήσῃ ὁ Θεὸς, ποτὲ δὲν μοροχρεῖ,

Στέλνει ἀμέτρητη Τουρκία, τὴν Πόλιν τριγυρίζει,

Καίει τῆς πόρτες τάρμενα, τοὺς πύργους της ἐρημνίζει

Ἦτανε θέλημα Θεοῦ ὁ Τούρκος νὰ μᾶς παρη

Καὶ ὅ, τι καμνεῖ ὁ Θεὸς, ἕς τώχομε γιὰ χαρὶ.

Μέσ' σ' τοῦ πολέμου τὸν καπνὸν, μέσ' σ' τρικυμία

Σκοτώθηκε ὁ βασιλεὺς, σκλαβώθη· ἡ Σοφία...

Ὁ Τούρκος ἐδασίλεψεν, ἐπαρθηκε ἡ Πόλη

Καὶ οἱ Ρωμηοὶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐσκορπίσθησαν ὅλοι.

Μὰ ὅπου κι' ἂν εὐρέθηκεν ἅπ' τὸν καὶρὸ ἐκεῖνο

Καθε Ρωμηὸς, νειρεύεταί Σοφία καὶ Κωνσταντῖνον.

Τῇ μέρᾳ ποῦ γεννήθηκε ὁ νέος Κωνσταντῖνος,

Τοῦ Γεωργίου τὸ παιδί, τῆς Ὀλγας τὸ βλασταρί,

Ὅλ' οἱ Ρωμηοὶ φωνάζανε· Ἐκεῖνος εἶν' Ἐκεῖνος !

Ἐκεῖνος ποῦ τὴν Πόλιν μᾶς μετ' ἡ Σοφίᾳ θὰ παρη.

Ὅλοι παρακαλοῦσαμε ἅπ' τὸν καὶρὸ ἐκεῖνο

Καὶ ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλε τὸν νέο Κωνσταντῖνον.

Θεέ μου, τί καρδιόχτυπος ! Θεέ, τί εὐτυχία !...

Ὁ Κωνσταντῖνος, λέγουνε, θὰ παρη τῇ Σοφίᾳ.

— Λοιπὸν, Σοφία θάχωμα, μαζί καὶ Κωνσταντῖνο,

Καὶ ὁ Θεὸς ἐπλήρωσε τὸν πόθον μᾶς ἐκεῖνο ;

Ἀμποτε νὰ τὸν βλέπαμε αὐτὸν μετ' ἡ Σοφίᾳ

Στεφανία νὰ τοὺς βαλοῦνε μέσ' τὴν Ἀγίᾳ Σοφίᾳ

N. B. Στεφανίουπουλος (Κομνηνός).

Εἰς τὸ προσεχές φύλλον ἀναγνώσατε τὰ :

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

I. Γ. Τσακσιάνου. Δ ὦ ρ ο Π ρ ω τ ο χ ρ ο ν ι ᾱ τ ῖ ο
x ο. Συλλογὴ ποιημάτων. Ἀθῆναι, 1888 Τιμᾶται φρ. 42